

Nivells i estils

La crisi que passem, dintre la gravetat global, presenta diferents intensitats segons els països. La dels Estats Units i Espanya té en comú unes arrels notables en el sector immobiliari i el fet que en tots dos llocs s'ha estirat més el braç que la màniga (els EUA tenen el dèficit per compte corrent més gran del món en valors absoluts i Espanya, el segon, per bé que al primer li representa el 4,6% del PIB i aquí, el 9,8%). Amb tot, les reaccions de política econòmica que ha generat la crisi presenten grans diferències. Una d'aquestes és l'atur.

Als Estats Units, amb una taxa del 7,6%, tothom està preocupat. Obama, en un gest simbòlic, se'n va a Elkhart (Indiana), el poble amb més atur dels EUA, un 15,3%, el doble de la mitjana nord-americana, hi dóna la cara i reconeix en públic els seus primers errors en nomenar alts càrrecs amb problemes fiscals. I no dubta a qualificar de desastre el que pot passar si no aproven el seu pla a la capital. I a Espanya? Aquí no hi ha hagut crisi fins que no s'han enfonsat tots els indicadors; no s'ha parlat de recessió fins que mig món ho havia reconegut; les previsions sobre l'atur semblaven més una subhasta que començava en menys d'un 10%, pujava cap a un 14% o, fins i tot, un 15%, i anem directes al 20% (a Andalusia ja el superen). Si Zapatero hagués de visitar pobles, com l'Obama, no tindria prou hores. I aquí no passa res. Aquí l'amenaça del desastre esdevé un reguitzell de promeses; per això, més val fer viatges a Euskadi i a Galícia (com tiren les eleccions!) o dir a tothom, en un programa en *prime time*, que ja s'entrelluca la sortida del túnel. L'error i l'engany no existeixen; és una conxorxa del món contra aquest oasi de les meravelles.